

Arrest

nr. 284 437 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 16 november 2020, dient op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Voor verzoeker werd een voogd aangesteld vanaf 11 januari 2021. De voogdij neemt van rechtswege een einde op 11 juli 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 april 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 28 juni 2022.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 september 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, A.K.T, verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op 11 juli 2004 in het dorp Chamatai (district Mehterlam, provincie Laghman). Je woonde vanaf je geboorte tot je vertrek uit Afghanistan in Chamatai, samen met je vader, moeder, 3 jongere broers en jongere zus. Je ging 's ochtends naar school in de gemengde Pira Baba school, waar je vader ook les Arabisch en Pashtou gaf. Je werkte de 8ste klas af op school. Je ging na school elke dag van 14u tot 16u naar de moskee, waar je de koran leerde reciteren. Je leerkrachten in de moskee waren gari J.G. en gari .S., die ook de imam van de moskee was. Je hielp je vader ook nog in de landbouw, op de 2 jerib land die hij bewerkte naast zijn werkuren als leerkracht.

Rond begin februari 2020 begon je de koran te leren reciteren in de madrasa. Ongeveer gelijktijdig kwamen sindsdien gemaskerde talibanleden 3 keer per week preken in de madrasa over de jihad. Ze trachtten jou en je medestudenten te overtuigen om jihad met hen te voeren, maar ze slaagden niet in hun opzet. Je qari's J.G. en S. leken evenmin opgezet met de aanwezigheid van de taliban. Enkele dagen voor je school sloot omwille van de coronacrisis, werd je vader voor het eerst benaderd door de taliban. Ze hadden hem gezegd dat ze jou wilden rekruteren voor de jihad. Toen je vader weigerde, dreigden de talibanleden ermee je met dwang mee te nemen. In de maanden nadien, toen je school al gesloten was, werd je vader zo nog 2 of 3 keer benaderd door de taliban, telkens met dezelfde vraag en dreigement.

Begin juli 2020 ging je je koe en haar kalf laten grazen in een veld. Enkele talibanleden op motorfietsen kwamen je toen tegen je wil ontvoeren, en ze voerden je naar Sangar. Op die plaats werden verschillende jongeren getraind om jihad te voeren. Er werd gepreekt over de jihad, je kreeg lessen over bommen en machinegeweren. Je herkende nog dorpelingen in Sangar, maar veel praatte je niet met hen. De jongeren waren daar schijnbaar allemaal tegen hun wil. Je probeerde na 2,5 weken te ontsnappen via de toiletten, maar na enkele minuten werd je alweer gevat. Enkele dagen later zei je de talibanleden dat je alles zou doen wat ze wilden, als je je familie nog eens mocht terugzien. Een ouder talibanlid, commandant S., stond je toe 2 dagen naar je familie terug te keren. Je werd naar Chamatai gebracht, en werd bevolen om 2 dagen later terug naar dezelfde plaats te komen, zodat je terug naar Sangar zou gaan.

Eens thuisgekomen was je vader kwaad dat je zo lang was weggebleven. Je ouders hadden je op veel plaatsen gezocht, en dachten dat je door ontvoerders was meegenomen die losgeld voor je zouden vragen. Je legde hen uit wat er gebeurd was, waarna je opgedragen werd om naar het huis van je oom langs moederszijde in Banda te gaan, aan de andere kant van de rivier. Toen je daar 2 dagen was kwam je moeder je daar bezoeken. De taliban was naar je huis gekomen, vragende waar je was. Je vader had hen niet verteld waar je was, en was in jouw plaats meegenomen door de taliban. Er werd beslist dat jij het land moest verlaten. Je hebt sindsdien geen nieuws meer van je vader.

Je vertrok begin augustus 2020 uit Afghanistan, en bereikte België via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Roemenië op 16 november 2020. Je diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2020.

Ter ondersteuning van je asielrelaas legde je de volgende documenten neer: je taskara (onvolledige kopie), een schoolrapport (kopie), en 2 foto's van je school (kopies).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Je kwam immers in België toe en doorliep de asielprocedure als niet-begeleide minderjarige.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen je verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan je problemen met de taliban.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Er werd je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS voorgelegd dat de manier waarop de taliban jou trachtte te rekruteren niet overeenstemde met de beschikbare informatie, en dat er eerder beroep werd gedaan op bevriende stammen of families, of dat via madrasa's aan beïnvloeding gedaan werd. Nadat je dit werd voorgelegd vertelde je echter dat de taliban sinds februari 2020 meermaals per week naar jouw madrasa kwam om over de jihad te preken (NPO, P.19). Dat je hier pas over vertelde nadat jou werd gezegd dat de taliban madrasa's gebruikten voor beïnvloeding inzake gedwongen rekrutering is zeer opvallend. Immers werd je in het begin van het persoonlijk onderhoud al veelvuldig bevraagd over jouw studies in de madrasa (NPO, P.5). Je werd tevens gevraagd je problemen zo uitgebreid en gedetailleerd uit de doeken te doen, maar bij dat gedeelte van je persoonlijk onderhoud vertelde je evenmin iets over deze vermeende bezoeken van de taliban aan je madrasa (NPO, P.10). Dat je toen niets zei over de veelvuldige bezoeken van de taliban aan jouw madrasa, hoewel dit gegeven uiteraard van groot belang is binnen jouw asielrelaas, doet ernstige twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid van deze verklaringen over de bezoeken van de taliban aan je madrasa. Temeer die talibanleden ongeveer 3 keer per week naar je madrasa kwamen en zij daar 30 à 60 minuten, hetgeen overeenkomt met een kwart tot de helft van de tijd die jij daar dagelijks doorbracht, zouden preken over de jihad (NPO, P.20).

Uit jouw verklaringen over de manier waarop deze talibanleden jou en je medestudenten in de madrasa trachtten te beïnvloeden, blijkt verder dat er weinig geloof aan deze bezoeken van de taliban kan worden gehecht. Immers zouden deze talibanleden op hoogst onpersoonlijke wijze getracht hebben jou en je medestudenten warm te maken om jihad te voeren met hen. De talibanleden bedekten hun gezicht, zodat je hen niet kon herkennen of een band met hen kon opbouwen (NPO, P.20). Keer op keer vertelden deze anonieme talibanleden maandenlang hetzelfde (NPO, P.21). Nadat de talibanleden vertrokken repten je leerkrachten met geen woord over de taliban of hetgeen ze zeiden, noch stelden jij of je medestudenten daar vragen over (NPO, P.21). De grote moeite die de taliban zich bij deze poging tot beïnvloeding van jou en je medestudenten getroosten ten spijt, waren jullie allen tegenstanders van de taliban, en dit omwille van hun aanvallen op de nabijgelegen checkposts (NPO, P.22). Deze bijzonder arbeidsintensieve en onefficiënte manier van beïnvloeding is dan ook niet geloofwaardig. Opvallend genoeg heb je bovendien geen weet van iemand buiten jou die uit je madrasa met dwang werd meegenomen door de

taliban. Je verklaring daarvoor is allesbehalve overtuigend: "Nee, ze waren jonger dan ik" (NPO, P.22). Dat jij, ondanks de vele tijd die taliban staken in het bezoek van jouw madrasa, de enige zou zijn die de taliban ooit uit jouw madrasa hebben gerekruteerd met dwang is dan ook een volgende element dat de geloofwaardigheid van je asielrelaas ondermijnt.

Naast deze vermeende beïnvloeding in je madrasa zou de taliban ook rechtstreeks aan je vader hebben gevraagd om jou hun groepering te laten vervoegen (NPO, P.10). Dit gebeurde 3 of 4 keer (NPO, P.17). Hoewel je vader wist dat de taliban "veel mensen met dwang rekruteerden" (NPO, P.12), werden er ondanks deze bedreigingen aan jouw adres geen specifieke voorzorgsmaatregelen getroffen. Je ging nog naar de madrasa, waar de taliban bovendien zouden komen preken (zie supra). Of je vader je inlichtte over deze bedreigingen aan jouw adres is onduidelijk. Je legde daar immers tegenstrijdige verklaringen over af tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS. Aanvankelijk zei je van niet: "Nee, dat had hij niet gedaan" (NPO, P.12). Even later corrigeerde je dat: "Dat was voor ze me hadden meegenomen. Hij had het me verteld" (NPO, P.12).

Je legde nog opvallende verklaringen af over de rol van je vader. Zo was je vader kwaad toen je thuiskwam nadat je ontsnapt was uit de klauwen van de taliban: "Toen mijn vader me zag was hij kwaad op me, en hij vroeg me waar ik was geweest" (NPO, P.10). Deze reactie is heel opvallend, omdat toen je thuiskwam bleek dat je ouders je "heel veel hadden gezocht" (NPO, P.10). Bij die zoektocht "in het dorp, in de omgeving" vroegen ze aan "andere mensen of ze informatie over mij hadden" (NPO, P.19). Je ouders dachten "dat ik door de dief ontvoerd was" (NPO, P.19). Daarmee bedoelde je dat je vader "dacht dat ik misschien ontvoerd werd zodat mensen hem losgeld zouden laten betalen, of dat ze me anders zouden doden" (NPO, P.19). Enerzijds is het tegenstrijdig dat je vader kwaad op je zou zijn wanneer je thuiskomt, als hij dacht dat je ontvoerd was en hij je overal in de omgeving had gezocht. Anderzijds is het ongeloofwaardig dat je vader dacht dat je ontvoerd was. Je vader werd immers nooit door zulke mensen bedreigd, maar hij werd wel 3 of 4 keer rechtstreeks door talibanleden benaderd, en gezegd dat jij door hen met dwang zou worden meegenomen als hij jou niet zou toelaten hen te vervoegen. Bovendien wist je vader dat de taliban toen "veel mensen met dwang rekruteerden" (zie supra). Deze verklaringen over de rol en reacties van je vader kunnen dan ook niet ernstig genomen worden.

Ook je verklaringen over hoe je uit de greep van de taliban wist te ontsnappen bleken volstrekt ongeloofwaardig. Je had nadat je zo'n 2 weken in het kamp in Sangar verbleef een plan bedacht om te ontsnappen, dat je zo'n 5 dagen nadat je het had bedacht uitvoerde (NPO, P.14-15). Enkele aspecten omtrent de voorbereiding en uitvoering van dit plan waren echter onduidelijk. De eenvoud ervan is vooreerst bijzonder opvallend: "Ik plande dat ik hen zou vragen om naar het toilet te gaan. Ik zei hen dat ik moest gaan. De toiletten waren ver weg van die plaats. Toen ik daar was probeerde ik te ontsnappen" (NPO, P.14). Echter kan dit moeilijk als een plan worden beschouwd: zo ging je dagelijks meermaals naar het toilet (NPO, P.14). Aldus was je meerdere keren per dag in de gelegenheid te ontsnappen. De eenvoud van het plan indachtig is het bovendien onduidelijk waarom je ervoor opteerde om 5 dagen te wachten aler het tot uitvoering te brengen. Dat verklaarde je als volgt: "Omdat ik dacht dat ze het misschien wisten" (NPO, P.14). Hoewel je enkele minuten nadat je ontsnapte terug in de kraag werd gevat door de taliban, slaagde je er niettemin het kamp te ontvluchten aan de hand van dit bijzonder eenvoudige plan (NPO, P.14). Je legde tegenstrijdige verklaringen af over enige loslippigheid die je jezelf had toegestaan over je plan. Gevraagd of je met iemand over je plan had gepraat zei je: "Nee. Want dan zouden ze me verraden" (NPO, P.14). Net daarvoor had je echter verklaard dat je tegenover je lotgenoten, enkele andere jongeren in het kamp, zou gezegd hebben dat je zou proberen ontsnappen: "Ik zei het hen, maar ze zeiden dat het onmogelijk was van hen te ontsnappen" (NPO, P.14). Los van de duidelijke tegenstrijdigheid in deze verklaringen, is het opvallend dat jouw lotgenoten zouden gezegd hebben dat ontsnappen onmogelijk was, hoewel je blijkbaar gewoon vanuit de toiletten het kamp kon verlaten.

Nadat de taliban je ingerekend hadden na je ontsnappingspoging verergerde je situatie in het kamp: "Ervoor gedroegen ze zich een beetje goed, maar daarna gedroegen ze zich zeer slecht. Ze toonden dat ze kwaad waren" (NPO, P.16). De woede van jou ontvoerders ten spijt werd je luttele dagen na je ontsnappingspoging toegestaan 2 dagen naar huis te gaan. Dat legde je als volgt uit: "Ik hilde veel. Ik vroeg hen eens om mijn ouders te bezoeken, en dat ik daarna alles zou doen wat ze me zouden vragen. Ik was 3 weken bij hen. Ik hilde veel. Daarna zag een ouder talibanlid dat ik aan het huilen was. Hij zei dat het ok was om 2 dagen naar huis te gaan" (NPO, P.10). Het is tegenstrijdig en volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban jou erg slecht behandelde in het kamp nadat je een mislukte ontsnappingspoging had ondernomen, maar dat ze jou in de dagen nadien zouden toestaan naar huis te gaan omdat je veel hilde. Temeer je de taliban omschreef als een organisatie die jongeren met dwang ontvoerde en ze opleidde tot zelfmoordterroristen, en dat de taliban in het kamp bovendien de jongeren

niet vertrouwden (NPO, P.12-13). Jij werd na je ontsnappingspoging geslagen en gezegd dat “als ik ontsnapte, dat ze me zouden doden” (NPO, P.15). Dat zo’n meedogenloze en wantrouwige bende jou vervolgens toch 2 dagen naar huis liet gaan uit medelijden, hoewel je hen allerm minst redenen had gegeven om je te vertrouwen kan dan ook geenszins ernstig genomen worden.

Dat verlot dat je van de taliban zou gekregen hebben, gebruikte je om te schuilen, waarna je Afghanistan verliet. Ook over de gebeurtenissen die daarna plaatsvonden bestaat nog enige onduidelijkheid. Zo zou je vader zijn meegenomen door de taliban in jouw plaats, nog voor je uit het land vertrokken was (NPO, P.10). Merkwaardig genoeg had je bij je registratie als verzoeker om internationale bescherming aangegeven dat je vader gewoon in Chamatai was (deel ‘Famille’, Fiche “Mineur étranger non accompagné”, zie administratief dossier). Nochtans was je vader reeds lang voor je aankomst in België ontvoerd en zou je sindsdien “geen informatie over mijn vader” hebben (NPO, P.11). Dit betreft dan ook een zoveelste tegenstrijdigheid in jouw dossier.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw onvolledige taskara heeft slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor jouw schooldocumenten: jouw schoolcarrière staat in deze beslissing niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio’s slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio’s niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mehterlam, Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Hij betoogt dat zijn verklaringen over de rekruteringswijze binnen het door verwerende partij geschetste kader van lokale verankering en collectieve, gezamenlijke rekrutering door middel van het uitoefenen van dwang op de gemeenschap en de familie passen, zoals ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat de taliban ongeveer 3 keer per week kwamen preken

in de madrassa over de jihad, dat ze op die manier probeerden om hem en zijn medestudenten te overtuigen om jihad met hen te voeren en dat ze ermee dreigden om hem met dwang mee te nemen. Ook nadien werd hij niet onmiddellijk onder dwang meegenomen, maar werd zijn vader nog een twee à drietal keren door de taliban benaderd telkenmale met hetzelfde dreigement. Pas nadat zijn vader het been stijf hield, zijn de taliban overgegaan tot zijn ontvoering en werd hij overgebracht naar een plaats waar hij werd getraind. Hij meent dat zijn verklaringen over de wijze waarop de taliban getracht hebben hem te ontvoeren, wel degelijk overeenstemmen met de beschikbare informatie. De beoordeling van de verwerende partij, waar geoordeeld wordt dat het gaat om een hoogst onpersoonlijke wijze van handelen in hoofde van de taliban, berust volgens hem op een subjectieve beoordeling die geen steun vindt in de informatie uit het administratief dossier.

Hij vervolgt dat de geloofwaardigheidsbeoordeling genuanceerd dient te worden in het licht van zijn verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afgaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Hij wijst erop dat hij slechts 16 jaar oud was op het moment van vertrek uit Afghanistan. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn zeer jonge leeftijd, met zijn culturele achtergrond, zijn traject en zijn niet altijd gemakkelijke omstandigheden. Volgens hem heeft de verwerende partij de lat te hoog gelegd.

Hoewel hij alsook zijn raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud zijn ingegaan op zijn verwestering, werd hiernaar geen verder onderzoek gevoerd en werd hij geen enkele vraag voorgelegd na die opmerking omtrent de verwestering in het licht van de gewijzigde toestand in Afghanistan. Hij verwijt de verwerende partij geen onderzoek gevoerd te hebben naar het objectief risico in geval van een langdurig verblijf in het Westen en een terugkeer hieruit. Hij vervolgt dat er in zijn hoofde, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, wel degelijk sprake is van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering', die een risico op vervolging of het ernstige schade tot gevolg kan hebben. Hierbij stipt hij enerzijds aan dat zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België beschouwd kan worden als een risicobepalende omstandigheid en meent hij anderzijds dat er een gebrekkig onderzoek werd gevoerd naar zijn individuele en persoonlijke omstandigheden. Hij wijst erop dat het niet zozeer gaat of men zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe men door de traditionele Afgaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weg geweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben.

Verzoeker gaat vervolgens in op het begrip verwestering en het onderscheid tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering, waarbij hij verwijst naar een rapport van UK Home Office van april 2022, arresten van de Raad, de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018, het rapport van OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»"* van 26 maart 2021, het rapport van Friederike Stahlmann, *"Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans"*, van juni 2021, naar de *"Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note"* van EUAA van april 2022, naar een rapport van ASYLOS, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van augustus 2017, naar een uiteenzetting van Dr. Anicée Van Engeland, Senior Lecturer in International Security aan het Centre for International Security & Resilience van de Universiteit van Cranfield.

Specifiek m.b.t. zijn situatie zet verzoeker uiteen dat hij slechts 16 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen in november 2020. Hoewel hij intussen recent meerderjarig is geworden, verblijft hij in ieder geval meer dan twee jaar buiten Afghanistan en intussen ook sinds meer dan 2 jaar onafgebroken in België. Hij meent dat hij ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling buiten Afghanistan heeft doorgebracht, waarvan het grootste deel in België en andere Europese, Westerse landen en dit bovendien als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden. Hij voegt hieraan toe dat zijn voogd heeft kunnen vaststellen dat hij erg verwesterd is, dat hij gedisciplineerd naar school gaat en een stiel leert, wat zeker niet alle minderjarigen geneigd zijn te doen, dat hij praat met meisjes op de school en geen schaamte heeft om met meisjes en 'lokale jongens' te praten op school, dat hij niet bang is om foto's van zijn katholieke school naar zijn familie te sturen. Voorgaande elementen zouden allemaal tekenen van verwestering zijn in zijn specifieke geval. Door de machtsovername van de taliban is het risico op toegeschreven verwestering toegenomen. Hij voegt hierbij toe dat hij afkomstig is van het platteland, waar men nog minder gewend zal zijn aan een liberale Westerse levensstijl. Er kan dan volgens hem ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve

shariaregels. Hij vervolgt dat een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving het voor hem niet alleen bijzonder moeilijk zal maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden. Hij verwijst naar arrest nr. 245 004 van 27 november 2020 waarbij de Raad de vluchtelingenstatus heeft toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestond dat de verzoeker in kwestie zou blootgesteld worden aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en naar arrest 232 252 van 5 februari 2020. Hij wijst erop dat EUAA in de meest recente *Country Guidance* van april 2022 herhaalt dat de vervolging in sommige gevallen inderdaad ingegeven kan zijn door religieuze en/of (vermeende) politieke redenen of zelfs omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Het feit op de hoogte te zijn van de reis naar Europa of een vermoeden van niet-islamitisch gedrag in Europa, kan voldoende reden zijn voor vervolging. Vervolgens gaat hij in op de vaststelling van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi over de vraag of het redelijk is van iemand te verwachten zich te gedragen volgens conservatieve religieuze en sociale voorschriften, wat volgens hem naar analogie *in casu* toepassing vindt.

Hij vervolgt dat terugkeerders daarnaast riskeren om geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, dat tot stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting kan leiden. Dat er op hen ook een 'mislukkingsstigma' rust (stigma of failure), blijkt volgens hem uit het artikel *"Deportation Stigma and Re-migration"* van Schuster en Majidi. Het beschikken over sociale en familiale netwerken is essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving. Hij verwijst hierbij nog naar het rapport van Nansen, *"Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw"* van 2020. Hij legt uit dat ook uit het onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat verschillende praktische en sociaal-culturele elementen omvat en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verder verwijst hij naar een studie uit 2016 van Marieke Van Houte waaruit volgens hem blijkt dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke 'inbedding' meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld en sterk afhankelijk zijn van een familiaal netwerk. Verzoeker verwijst nog naar *"Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict"* van 7 januari 2022 van International Rescue Committee Crises, naar het artikel *"Over a Million Flee as Afghanistan's Economy Collapses"* van 2 februari 2022 van de New York Times en naar een artikel van ToloNews, *"IRC Urges World to not Neglect Afghanistan Amid Ukraine Conflict"* van 3 maart 2022, naar een rapport van OSAR *"Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l'analyse-pays"* van 31 oktober 2021, naar het artikel *"Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK"* van 1 maart 2022 van Reuters en naar een artikel van TOLONews van 1 maart 2022, *"Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid"*. Bovendien zullen de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat hij in het Westen verbleven heeft daar hij Afghanistan heeft verlaten zonder dat hij een Afghaans paspoort had op het moment van zijn vertrek. Indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, zal dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afghaans paspoort zijn ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Hij wijst erop dat de landsgrenzen streng bewaakt worden door de taliban en dat Afghanen streng gecontroleerd worden bij checkpoints van de Taliban, waarbij hij verwijst naar *"Gandhara, Escaping Afghanistan: People-Smuggling Thrives On Bribes To Taliban"* van 27 mei 2022 naar de Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan, 2021/2877, naar het artikel van Al Jazeera, *"In Pictures: Taliban fighters man Afghanistan's urban checkpoints"* van 9 december 2021, naar een artikel van Freedom House, *"Freedom in the World 2022 – Afghanistan"* van 28 februari 2022, naar het rapport van United Nations High Commissioner for Human Rights, *"Situation of Human Rights in Afghanistan"* van 28 februari 2022, naar het artikel van TOLONews, *"Kabul Residents Panicked by House-to-House Searches"* van 25 februari 2022 en naar een rapport van Amnesty International, *"Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent"* van 21 maart 2022. Tot slot citeert hij uit arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad.

Hij besluit dat de verwerende partij geen grondig, noch zorgvuldig, onderzoek verricht heeft naar de gevolgen van het op jonge leeftijd migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, maatschappelijke, religieuze, economische en taalkundige aanpassing en integratie, noch heeft het de huidige Afghaanse context hier voldoende bij betrokken. Omdat er als gevolg van de huidige situatie in Afghanistan amper nog grondig (veld)onderzoek en rapportering kan plaatsvinden, is de redenering van de verwerende partij volgens hem problematisch en getuigt deze van een weinig ernstige verschuiving van diens verantwoordelijkheid op de schouders van verzoeker om het verzoek om internationale bescherming grondig en zorgvuldig te onderzoeken. Verzoeker beroept zich hierbij nog op het Algemeen

Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en op een rapport van UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, "*External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022*" van 10 juni 2022.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie stelt verzoeker dat er wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes. Hij vervolgt dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten louter werd afgeleid uit het arrest M'Bodj, wat volgens hem een fundamenteel verschillende situatie betrof en niet kan doorgetrokken worden tot de huidige situatie in Afghanistan. Hij meent dat de wet een loutere toeschrijving aan actoren voorschrijft, die niet vereist dat er sprake is van een intentie of van opzet, tenzij, en uitsluitend, in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest M'Bodj blijkt. Hij besluit dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie zet verzoeker uiteen dat hij zich het recht voorbehoudt om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 17 januari 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022.

3.2. Op 23 januari 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/79, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin hij onder meer ingaat op de risico's bij verwestering, hij het gebrek aan beschikbare landeninformatie aankaart, hij hierbij de kritiek overneemt uit de Nansen nota en vervolgens het standpunt van Afghanistan-expert Thomas Ruttig bespreekt over verwestering, zijn verwestering en waarbij hij volgend stuk voegt:

- Mailcorrespondentie met mijnheer Thomas RUTTIG van 22 december 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17,5 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden

verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Zowel uit het gehoorverslag als uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zij hem wilden rekruteren.

In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan de problemen die verzoeker zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit Afghanistan. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn en dat deze verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

4.4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een taskara voorgelegd alsook enkele schooldocumenten afkomstig uit Afghanistan (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker).

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *“De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw onvolledige taskara heeft slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor jouw schooldocumenten: jouw schoolcarrière staat in deze beslissing niet ter discussie.”*

Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd over de vaststellingen die hieraan ten grondslag liggen. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Zo oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker pas zou vertellen over de wijze waarop de taliban naar de madrassas kwam, nadat hierop werd aangestuurd door de protection officer (CGVS verhoor, p. 19). Dit geldt des te meer nu verzoeker door de protection officer meermaals bevraagd werd over zijn studies in de madrassa en verzoeker op dat moment geen enkel gewag maakte van het feit dat de taliban in de madrassa getracht zouden hebben om de studenten te overtuigen zich bij hen aan te sluiten (CGVS verhoor, p. 5 en 10). Verzoeker verklaarde slechts dat hij elke dag naar school ging, dat de taliban zijn vader vroegen dat hij hen zou vervoegen en mee zou doen aan de jihad, maar dat zijn vader dit weigerde (CGVS verhoor, p. 10). Ook bij de DVZ, maakte verzoeker geen enkele melding van het feit dat de taliban naar de madrassas kwamen, maar stelde hij dat toen hij naar school ging, de taliban naar zijn vader gingen en hem meedeelden dat er te weinig strijders waren dus dat hij zijn zoon met hen moest laten samenwerken (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 5). Het is pas nadat verzoeker er door de protection officer op werd gewezen dat wat hij vertelt niet overeenkomt met de landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban genoeg leden hadden die hen vrijwillig vervoegden en dat zij via de madrassa's of bevriende stammen of families beroep deden op dwang, (CGVS verhoor, p 19), verzoeker uiteindelijk verklaarde dat de taliban ook effectief naar de madrassa's waren gekomen.

Dat verzoeker zijn verklaringen wijzigde afhankelijk van de opmerkingen van de protection officer, ondermijnt in het licht van het geheel van zijn verklaringen, de geloofwaardigheid ervan. De door hem geschetste gang van zaken is bovendien des te opmerkelijker nu verzoeker uiteindelijk verklaarde dat de talibanleden maar liefst drie keer per week naar de madrassa's zouden zijn gekomen en zij er 30 à 60 minuten zouden zijn gebleven (CGVS verhoor, p. 20). Indien de talibanleden effectief op dergelijke regelmatige basis zich zouden hebben begeven naar de madrassa's kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij hiervan, toen hij door de protection officer bevroegd werd over zijn school en verzocht werd om de redenen uiteen te zetten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn herkomstland, van die werkwijze ook onmiddellijk melding had gemaakt. Dat hij dit niet deed, ondergraaft op significante wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas, zoals terecht werd beoordeeld door de commissaris-generaal als volgt: *"Er werd je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS voorgelegd dat de manier waarop de taliban jou trachtte te rekruteren niet overeenstemde met de beschikbare informatie, en dat er eerder beroep werd gedaan op bevriende stammen of families, of dat via madrasa's aan beïnvloeding gedaan werd. Nadat je dit werd voorgelegd vertelde je echter dat de taliban sinds februari 2020 meermaals per week naar jouw madrasa kwam om over de jihad te preken (NPO, P.19). Dat je hier pas over vertelde nadat jou werd gezegd dat de taliban madrasa's gebruikten voor beïnvloeding inzake gedwongen rekrutering is zeer opvallend. Immers werd je in het begin van het persoonlijk onderhoud al veelvuldig bevroegd over jouw studies in de madrasa (NPO, P.5). Je werd tevens gevraagd je problemen zo uitgebreid en gedetailleerd uit de doeken te doen, maar bij dat gedeelte van je persoonlijk onderhoud vertelde je evenmin iets over deze vermeende bezoeken van de taliban aan je madrasa (NPO, P.10). Dat je toen niets zei over de veelvuldige bezoeken van de taliban aan jouw madrasa, hoewel dit gegeven uiteraard van groot belang is binnen jouw asielaanvraag, doet ernstige twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid van deze verklaringen over de bezoeken van de taliban aan je madrasa. Temeer die talibanleden ongeveer 3 keer per week naar je madrasa kwamen en zij daar 30 à 60 minuten, hetgeen overeenkomt met een kwart tot de helft van de tijd die jij daar dagelijks doorbracht, zouden preken over de jihad (NPO, P.20)."*

De commissaris-generaal oordeelde vervolgens op goede gronden dat verzoekers verklaringen omtrent de aanwezigheid van de talibanleden in de madrassa's alleszins niet geloofwaardig worden bevonden omdat i) zij op hoogst onpersoonlijke wijze getracht hebben verzoeker en zijn medestudenten warm te maken voor de jihad nu zij hun gezicht bedekten zodat ze niet herkend konden worden (CGVS verhoor, p. 20) en zij keer op keer maandenlang hetzelfde zouden hebben verteld (CGVS verhoor, p. 21), zonder dat iemand hen ooit zou hebben gesteund (CGVS verhoor, p. 22); ii) het opmerkelijk is dat er op school, noch met de medestudenten en noch met de leerkrachten met geen woord gerept werd over de talibanleden nadat ze vertrokken (CVS verhoor, p. 21) en dat de talibanleden zoveel tevergeefs moeite zouden blijven doen, zonder dat zij zouden overgaan tot enige dwang (CGVS verhoor, p. 22). Dat zij niemand zouden hebben meegenomen onder dwang louter omdat zij jonger waren dan verzoeker (CGVS verhoor, p. 22), is alles behalve een plausibele uitleg. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt dan helemaal onderuit gehaald nu hij blijkbaar de enige was van zijn madrassa die onder dwang zou zijn meegenomen, zonder dat hiervoor enige onderliggende motieven kunnen ontwaard worden uit verzoekers verhoor. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *"Uit jouw verklaringen over de manier waarop deze talibanleden jou en je medestudenten in de madrasa trachtten te beïnvloeden, blijkt verder dat er weinig geloof aan deze bezoeken van de taliban kan worden gehecht. Immers zouden deze talibanleden op hoogst onpersoonlijke wijze getracht hebben jou en je medestudenten warm te maken om jihad te voeren met hen. De talibanleden bedekten hun gezicht, zodat je hen niet kon herkennen of een band met hen kon opbouwen (NPO, P.20). Keer op keer vertelden deze anonieme talibanleden maandenlang hetzelfde (NPO, P.21). Nadat de talibanleden vertrokken repten je leerkrachten met geen woord over de taliban of hetgeen ze zeiden, noch stelden jij of je medestudenten daar vragen over (NPO, P.21). De grote moeite die de taliban zich bij deze poging tot beïnvloeding van jou en je medestudenten getroostten ten spijt, waren jullie allen tegenstanders van de taliban, en dit omwille van hun aanvallen op de nabijgelegen checkposts (NPO, P.22). Deze bijzonder arbeidsintensieve en onefficiënte manier van beïnvloeding is dan ook niet geloofwaardig. Opvallend genoeg heb je bovendien geen weet van iemand buiten jou die uit je madrasa met dwang werd meegenomen door de taliban. Je verklaring daarvoor is allesbehalve overtuigend: "Nee, ze waren jonger dan ik" (NPO, P.22). Dat jij, ondanks de vele tijd die taliban staken in het bezoek van jouw madrasa, de enige zou zijn die de taliban ooit uit jouw madrasa hebben gerekruteerd met dwang is dan ook een volgende element dat de geloofwaardigheid van je asielaanvraag ondermijnt."*

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij in het standpunt dat het niet aannemelijk is dat, hoewel zijn vader ook zou zijn benaderd door de taliban en zijn vader wist dat er veel mensen met dwang werden gerekruteerd (CGVS verhoor, p. 12), geen enkele specifieke voorzorgsmaatregelen werden

getroffen en meer nog, hij zijn zoon zelfs niet had gewaarschuwd voor een mogelijke gedwongen rekrutering (CGVS verhoor, p. 12). Dat verzoeker vervolgens andersluidende verklaringen aflegt en plots laat uitschijnen dat zijn vader hem wel had gewaarschuwd (CGVS verhoor, p. 12), zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling. Het is hierbij nog des te opmerkelijker dat verzoekers vader boos zou zijn op verzoeker nadat hij was ontvoerd, nu hij, gelet op het feit dat hij zelf benaderd werd door de taliban en hij weet had van de rekrutering onder dwang door de taliban, redelijkerwijze kon vermoeden dat zijn zoon ten prooi was gevallen aan de taliban. Dat hij dan dacht dat hij was ontvoerd door een dief (CGVS verhoor, p. 19) voor losgeld tart alle verbeelding en ondermijnt wel degelijk mede de geloofwaardigheid van zijn relaas. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt: *“Naast deze vermeende beïnvloeding in je madrasa zou de taliban ook rechtstreeks aan je vader hebben gevraagd om jou hun groepering te laten vervoegen (NPO, P.10). Dit gebeurde 3 of 4 keer (NPO, P.17). Hoewel je vader wist dat de taliban “veel mensen met dwang rekruteerden” (NPO, P.12), werden er ondanks deze bedreigingen aan jouw adres geen specifieke voorzorgsmaatregelen getroffen. Je ging nog naar de madrasa, waar de taliban bovendien zouden komen preken (zie supra). Of je vader je inlichtte over deze bedreigingen aan jouw adres is onduidelijk. Je legde daar immers tegenstrijdige verklaringen over af tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS. Aanvankelijk zei je van niet: “Nee, dat had hij niet gedaan” (NPO, P.12). Even later corrigeerde je dat: “Dat was voor ze me hadden meegenomen. Hij had het me verteld” (NPO, P.12).*

Je legde nog opvallende verklaringen af over de rol van je vader. Zo was je vader kwaad toen je thuiskwam nadat je ontsnapt was uit de klauwen van de taliban: “Toen mijn vader me zag was hij kwaad op me, en hij vroeg me waar ik was geweest” (NPO, P.10). Deze reactie is heel opvallend, omdat toen je thuiskwam bleek dat je ouders je “heel veel hadden gezocht” (NPO, P.10). Bij die zoektocht “in het dorp, in de omgeving” vroegen ze aan “andere mensen of ze informatie over mij hadden” (NPO, P.19). Je ouders dachten “dat ik door de dief ontvoerd was” (NPO, P.19). Daarmee bedoelde je dat je vader “dacht dat ik misschien ontvoerd werd zodat mensen hem losgeld zouden laten betalen, of dat ze me anders zouden doden” (NPO, P.19). Enerzijds is het tegenstrijdig dat je vader kwaad op je zou zijn wanneer je thuiskomt, als hij dacht dat je ontvoerd was en hij je overal in de omgeving had gezocht. Anderzijds is het ongeloofwaardig dat je vader dacht dat je ontvoerd was. Je vader werd immers nooit door zulke mensen bedreigd, maar hij werd wel 3 of 4 keer rechtstreeks door talibanleden benaderd, en gezegd dat jij door hen met dwang zou worden meegenomen als hij jou niet zou toelaten hen te vervoegen. Bovendien wist je vader dat de taliban toen “veel mensen met dwang rekruteerden” (zie supra). Deze verklaringen over de rol en reacties van je vader kunnen dan ook niet ernstig genomen worden.”

De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat het allerminst waarschijnlijk is dat verzoeker, die reeds gepoogd had om te ontsnappen uit het kamp in Sangar en hierbij gevat was, vervolgens op zeer eenvoudige wijze in staat was om toch nog te ontsnappen. Het is bovendien opvallend dat zijn lotgenoten zouden gezegd hebben dat het onmogelijk was om te ontsnappen nu het blijkbaar mogelijk was om gewoon vanuit de toiletten het kamp te verlaten (CGVS verhoor p. 14). Dat verzoeker, ondanks zijn mislukte ontsnappingspoging, ten gevolge waarvan hij geslagen, gestraft en ermee bedreigd werd dat ze hem zouden doden indien hij dit nog eens zou proberen (CGVS verhoor, p. 15) werd toegestaan om twee dagen naar huis te gaan, tart alle verbeelding (CGVS verhoor, p. 10). De door hem geschetste gang van zaken is des te ongeloofwaardiger nu verzoeker ook op eenvoudige wijze in staat was om tijdens die twee dagen aan de ogen van de taliban definitief te ontkomen. De volgende motieven worden door verzoeker niet ontkracht en door de Raad overgenomen: *“Ook je verklaringen over hoe je uit de greep van de taliban wist te ontsnappen bleken volstrekt ongeloofwaardig. Je had nadat je zo’n 2 weken in het kamp in Sangar verbleef een plan bedacht om te ontsnappen, dat je zo’n 5 dagen nadat je het had bedacht uitvoerde (NPO, P.14-15). Enkele aspecten omtrent de voorbereiding en uitvoering van dit plan waren echter onduidelijk. De eenvoud ervan is vooreerst bijzonder opvallend: “Ik plande dat ik hen zou vragen om naar het toilet te gaan. Ik zei hen dat ik moest gaan. De toiletten waren ver weg van die plaats. Toen ik daar was probeerde ik te ontsnappen” (NPO, P.14). Echter kan dit moeilijk als een plan worden beschouwd: zo ging je dagelijks meermaals naar het toilet (NPO, P.14). Aldus was je meerdere keren per dag in de gelegenheid te ontsnappen. De eenvoud van het plan indachtig is het bovendien onduidelijk waarom je ervoor opteerde om 5 dagen te wachten al eer het tot uitvoering te brengen. Dat verklaarde je als volgt: “Omdat ik dacht dat ze het misschien wisten” (NPO, P.14). Hoewel je enkele minuten nadat je ontsnapte terug in de kraag werd gevat door de taliban, slaagde je er niettemin het kamp te ontvluchten aan de hand van dit bijzonder eenvoudige plan (NPO, P.14). Je legde tegenstrijdige verklaringen af over enige loslippigheid die je jezelf had toegestaan over je plan. Gevraagd of je met iemand over je plan had gepraat zei je: “Nee. Want dan zouden ze me verraden” (NPO, P.14). Net daarvoor had je echter verklaard dat je tegenover je lotgenoten, enkele andere jongeren in het kamp, zou gezegd hebben dat je zou proberen ontsnappen: “Ik zei het hen, maar ze zeiden dat het onmogelijk was*

van hen te ontsnappen" (NPO, P.14). Los van de duidelijke tegenstrijdigheid in deze verklaringen, is het opvallend dat jouw lotgenoten zouden gezegd hebben dat ontsnappen onmogelijk was, hoewel je blijkbaar gewoon vanuit de toiletten het kamp kon verlaten.

Nadat de taliban je ingerekend hadden na je ontsnappingspoging verergerde je situatie in het kamp: "Ervoor gedroegen ze zich een beetje goed, maar daarna gedroegen ze zich zeer slecht. Ze toonden dat ze kwaad waren" (NPO, P.16). De woede van jou ontvoerders ten spijt werd je luttelke dagen na je ontsnappingspoging toegestaan 2 dagen naar huis te gaan. Dat legde je als volgt uit: "Ik huilde veel. Ik vroeg hen eens om mijn ouders te bezoeken, en dat ik daarna alles zou doen wat ze me zouden vragen. Ik was 3 weken bij hen. Ik huilde veel. Daarna zag een ouder talibanlid dat ik aan het huilen was. Hij zei dat het ok was om 2 dagen naar huis te gaan" (NPO, P.10). Het is tegenstrijdig en volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban jou erg slecht behandelde in het kamp nadat je een mislukte ontsnappingspoging had ondernomen, maar dat ze jou in de dagen nadien zouden toestaan naar huis te gaan omdat je veel huilde. Temeer je de taliban omschreef als een organisatie die jongeren met dwang ontvoerde en ze opleidde tot zelfmoordterroristen, en dat de taliban in het kamp bovendien de jongeren niet vertrouwden (NPO, P.12-13). Jij werd na je ontsnappingspoging geslagen en gezegd dat "als ik ontsnapte, dat ze me zouden doden" (NPO, P.15). Dat zo'n meedogenloze en wantrouwige bende jou vervolgens toch 2 dagen naar huis liet gaan uit medelijden, hoewel je hen allerm minst redenen had gegeven om je te vertrouwen kan dan ook geenszins ernstig genomen worden. Dat verlot dat je van de taliban zou gekregen hebben, gebruikte je om te schuilen, waarna je Afghanistan verliet. Ook over de gebeurtenissen die daarna plaatsvonden bestaat nog enige onduidelijkheid. Zo zou je vader zijn meegenomen door de taliban in jouw plaats, nog voor je uit het land vertrokken was (NPO, P.10). Merkwaardig genoeg had je bij je registratie als verzoeker om internationale bescherming aangegeven dat je vader gewoon in Chamatai was (deel 'Famille', Fiche "Mineur étranger non accompagné", zie administratief dossier). Nochtans was je vader reeds lang voor je aankomst in België ontvoerd en zou je sindsdien "geen informatie over mijn vader" hebben (NPO, P.11). Dit betreft dan ook een zoveelste tegenstrijdigheid in jouw dossier." Dat verzoeker enerzijds verklaart dat zijn vader, nadat hij zelf uit Afghanistan was vertrokken, in zijn plaats werd meegenomen door de taliban (CGVS verhoor, p. 10), maar anderzijds verklaart dat zijn vader in "Shamatai" verblijft (AD CGVS, Fiche "Mineur étranger non accompagné, punt 'famille') ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat op de taskara van zijn vader staat vermeld dat hij arbeider was, terwijl verzoeker aangeeft dat hij leerkracht was op dezelfde school (CGVS verhoor, p. 23). Zijn uitleg, dat hij beiden was, betreft niet meer dan een blote bewering, waaromtrent mede in het licht van voorgaande de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst en wederom een smet werpen op de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker nog opwerpt dat volgens hem bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas geen rekening gehouden werd met de jeugdige leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten en met zijn culturele achtergrond, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen en gaat hij eraan voorbij dat hij noch bij het verlaten van zijn herkomstland, noch op het moment van zijn persoonlijk onderhoud (zie supra) een *infans* was, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Zijn leeftijd, noch zijn culturele achtergrond – zonder dat dit verder toegelicht wordt - kunnen bovenstaande vaststellingen ontkrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent in zijn verzoekschrift, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

Met het betoog dat zijn verklaringen over de rekruteringswijze net passen binnen het door verwerende partij geschetste kader van lokale verankering en collectieve, gezamenlijke rekrutering door middel van het uitoefenen van dwang op de gemeenschap en de familie en door te herhalen dat de talibanleden ongeveer drie keer per week kwamen preken over de jihad in de madrassa, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op voormelde analyse van enerzijds zijn verklaringen en anderzijds de gewoonlijke rekruteringswijze door de taliban. Gelet op voorgaande uiteenzetting stelt de raad vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat er ten aanzien van hem of anderen een beroep werd gedaan op

familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Evenmin brengt verzoeker concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

De commissaris-generaal kan dan ook terecht besluiten dat voorgaande vaststellingen een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers vervolgingsvrees.

De Raad stipt hierbij aan dat de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werd beoordeeld in het licht van de door hem geschetste omstandigheden alsook specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis *“Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System”*, 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van zijn verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

De Raad brengt ook in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde opeenstapeling aan onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.4. In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op de (toegeschreven) verwestering. Na een zeer theoretische uiteenzetting te geven wijst hij erop dat hij slechts 16 jaar was toen hij Afghanistan verliet, dat hij als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen en hij aldus gescheiden is van zijn ouders en familie, dat hij al meer dan twee jaar buiten Afghanistan verblijft en intussen meer dan twee jaar onafgebroken in België verblijft. Hij wijst daarnaast op zijn rurale afkomst en stelt dat dit alles bij terugkeer opgemerkt zal worden. De lokale gemeenschap en de lokale taliban zouden hem zonder enige twijfel als verwesterd beschouwen en zou gestigmatiseerd worden bij terugkeer. Hij verwijt de protection officer hem hierover geen verdere vragen meer gesteld te hebben, hoewel hij nochtans op het einde van zijn persoonlijk onderhoud melding maakte van zijn verwestering, wat tevens bevestigd werd door zowel zijn voogd als raadsman.

4.4.4.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

Zoals verzoeker terecht stelt, is er in de vervolgingsgronden echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad houdt hierbij rekening met de bijgebrachte landeninformatie door beide partijen.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale

gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert

van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.4.4.2. De Raad dient op te merken dat verzoeker niet verder komt dan erop te wijzen dat hij reeds twee jaar in België verblijft, dat hij als 16-jarige Afghanistan heeft verlaten, dat hij als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en familie, in België is aangekomen en dat hij afkomstig is van een conservatief, ruraal gebied. Verzoeker brengt evenwel geen enkele concrete informatie aan, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoeker tot 2 maanden voor zijn vertrek school gelopen heeft in Afghanistan (CGVS verhoor, p. 15; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker; schooldocumenten). Nu hij 16 jaar was toen hij Afghanistan verliet, betekent dit dat hij er het grootste deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht te meer nu hij er tot de achtste graad, zijnde tot de leeftijd van 16 jaar, school heeft gelopen. Gezien zijn vorming en opleiding in Afghanistan kan mede niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaart bovendien nog contact te hebben met zijn familie en hij nog tien dagen voor het persoonlijk onderhoud gepraat had met zijn moeder en zijn broers, zus en oom het goed stellen (CGVS verhoor, p. 8). Waar verzoeker aangeeft afkomstig te zijn uit een ruraal gebied, verklaarde hij dat zijn dorpje dichtbij de stad gelegen is (CGVS verhoor, p. 3). Zelfs daargelaten de vraag of zijn dorp gelegen is in ruraal gebied en rekening houdend met het gegeven dat hij als minderjarige zijn herkomstland heeft verlaten, kan er, gelet op wat *supra* uiteengezet, van worden uitgegaan dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, zodat louter op basis van zijn jonge leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf van twee jaar in België niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Waar hij nog aanhaalt dat zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud erop had gewezen dat hij erg verwesterd is, gedisciplineerd naar school gaat en een stiel leert, dat hij praat met meisjes op de school en geen schaamte heeft om met meisjes en 'lokale jongens' te praten op school en niet bang is om foto's van zijn katholieke school naar zijn familie te sturen, komt hij ook niet verder dan losse beweringen, zonder op voorgaande beoordeling een ander licht te kunnen werpen. Ook een verwijzing in het verzoekschrift naar 's Raads arresten 245 004 van 27 november 2020 en 232 252 van 5 februari 2020 alsook een verwijzing naar verschillende arresten van de Raad in de aanvullende nota, waaronder de arresten 282 719 en 283.128 doet *in casu* niet anders oordelen. Niet alleen wijst de Raad op het gebrek aan precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c), verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan dat zijn situatie identiek zou zijn aan de situatie van de verzoekende partijen zoals besproken in de door hem aangehaalde arresten.

Waar verzoeker meent dat hij niet verder werd bevraagd over zijn verwestering, hoewel hij alsook zijn raadsman en voogd dit tijdens het persoonlijk onderhoud hebben aangekaart, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins de mogelijkheid werd ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden,

als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

De Raad merkt op dat verzoeker, zowel middels zijn verzoekschrift als een aanvullende nota, verwijst naar landeninformatie teneinde de gevaren bij verwestering bij terugkeer naar Afghanistan in kaart te brengen, doch heeft nagelaten om hierbij bewijsstukken over te maken die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn. *In casu* is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker, hoewel hij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden, dit heeft nagelaten.

De Raad moet aldus vaststellen dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Zoals reeds aangestipt kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar eerder uitgesproken arresten temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als “verwesterd” te worden beschouwd. Verzoeker voert weliswaar tevens een betoog, waarmee hij kritiek uitoefent op de gehanteerde landeninformatie, dewelke hij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

De uitgebreide aanvullende nota, neergelegd daags voor de terechtzitting, bevat overigens enkel algemene landeninformatie die geen enkel ander licht werpen op zijn persoonlijke situatie. Bovendien is de bijgevoegde e-mail slechts een bevestiging van wat in onderhavig arrest wordt geoordeeld, namelijk dat er gekeken moet worden naar de individuele omstandigheden.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. De Raad wijst erop dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij het contact met zijn familie zou hebben verloren uit vrees om door zijn omgeving gestigmatiseerd te worden, in tegendeel verklaarde hij dat hij contact heeft met zijn familie (zie *supra*).

Verzoekers - voor het overige - theoretische betoog over het concept verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde “besmet” door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

4.4.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban voor rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op

verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in

zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde

periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker meent dat de huidige situatie eerder vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, kan hij geen gelijk worden gegeven. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd en genomen omwille van gedragingen van de taliban, zoals schendingen van de mensenrechten, het opleggen van vrijheidsbeperkende en vrouwenonvriendelijke regelgeving en het feit dat de taliban als terroristische groepering aangemerkt staan, sterke banden hebben met andere terroristische groeperingen, enzovoort. De Raad wijst erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De Raad besluit dat er een voldoende causaal verband ontbreekt om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken,

temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted*

killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Laghman, waar verzoeker van afkomstig is, kende ACLED aan 4 incidenten geoprecisiecode 3 toe van de 18 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode werden gecodeerd, kende. Het gaat om een moord op een lid van de taliban door onbekenden (*battles*); 2 explosies van gevonden, niet eerder ontplofte munitie (*explosions/remote violence*) en de moord op een voormalig medewerker van het National Directorate of Security (NDS) door onbekenden (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, in rekening werd gebracht.

Voor zover verzoeker opnieuw verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord door een protection officer die speciaal is opgeleid om minderjarigen op een verantwoorde en professionele manier te benaderen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de

mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat en door zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO